

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 4. Leto II.
V LJUBLJANI, 25. febr. 1904.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranjsko).
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina IV. zvezka:

	Stran
Pesem svobode, zmage in miru	49
Zadnja večerja	51
Mamice pozdrav	54
Marijanski shodi	55
V Lurd!	57
Pastirski list tržaškega škofa	57
Življenje sv. očeta Pija X.	58
Misijoni na sedanjem bojišču	59
Razgled po katoliškem svetu	60
Cerkveni razgled po domovini	62
Odpustki meseca marca 1904	63
V molitev se priporočajo	64

Listnica uredništva: Še vedno moramo prositi potrpljenja, ker vsi dopisi ne morejo priti na vrsto. V prihodnje prosimo kratkih, prav kratkih, pa bo bolje ustrezno nam in mi bomo ložje ustregli Vam. — Č. g. P. Z. Nikakor ni bilo mogoče. Zdravi!

Pesem svobode, zmage in miru . . .

Kakšna pesem bo neki to, kaj pravite?

Vi znate ali vsaj poznate gotovo mnogo pesmi, — ali pesem svobode, zmage in miru, ki jo imamo v mislih, vam gotovo ne bo znana. Kakó jo morete peti pesem svobode, zmage in miru, ko svobode, zmage in miru — ni . . .

Na misel nam prihaja 136 psalm, v katerem tako mило-lepó pripoveduje sveti pevec, kakó so Izraelcem v sužnosti utihnile vse pesmi:

„Ob babilonskih rekah, ondi smo sedeli ter se jokali, ko smo se Siona spomnili.

Na vrbe, v sredi njega, smo obesili svoje citre.

Ker tam so nas popraševali, kateri so nas ujete odpeljali, po pesmih; in kateri so nas bili odpeljali, so rekli: Zapojte nam katero si-onski pesmi!

Kakó bomo peli pesem Gospodovo v tuji deželi? . . .“

Nekako podobno bi pač lahko govorili tudi mi katoličani v naših dneh. — —

Molitev, zložena za petdesetletnico Brezmadežnega spočetja najprej prosi: „Da bi se v zanjke, ki so nam nastavljene, nikdar ne ujeli in da bi vsi prišli srečno v zavetje zveličanja!“ Zatem pa nadaljuje in končá s prošnjo: „Da bi Cerkev in krščanska družba v tolikih in takih nevarnostih mogli zapeti pesem svobode, zmage in miru!“

Kaj hoče to reči?

Cerkev upa in pričakuje, da takó slovesno praznovanje petdesetletnice razglašenja Marijinega brezmadežnega spočetja po vsem katoliškem svetu ne bo zastoj, ne bo brez sadú. Marija, brezmadežno spočeta, ki je peklenški kači glavo strla in njene črne naklepe uničila, naj bi vsem posameznim, ki jo to leto prav posebno časté, izprosila milosti za njih življenje in zveličanje: da bi mogli strasti premagovati, greha se varovati, v čednostih rasti, peklu oditi in srečno v nebesa dospeti. O tem smo obširnejše zadnjič govorili, posebno z ozirom na dva glavna greha, ki največ ljudi v pekel spravita: nečistost in pijanost.

Pa na le posamezniki, ampak cela Cerkev naj bi imela od te slavnosti zaželjenega sadú: Marija brezmadežna naj bi ji izprosila takó potrebne svobode, zmage in miru, katerega sedaj -- nima.

Popolne zmage in popolnega miru Cerkev na zemlji nikdar ne bo imela. Saj se imenuje vojskujoča cerkev. Vsak posamezen ud te Cerkve se mora vojskovati zoper sovražnike svojega zveličanja, pa tudi cela Cerkev mora neprestano biti boj „zoper peklenška vrata“, peklenške sile, ki se neprenehoma zaletujejo in butajo vanjo.

Seveda ta boj ni vedno enako hud; sedaj se silnejše vname, sedaj se zopet bolj poleže.

Naši časi — to ni prazna beseda, ki se večkrat sliši, ampak bridka resnica — so za Cerkev hudi.

V Rimu papež nima potrebne svobode. Deželo in mesto so mu Italijani uropali; sv. oče se je moral umakniti v zadnji kotic; samó v vatikanski palači se more še gibati. Velika hiša, a pretesna za tolikega gospoda! Kakor hitro pa bi stopil iz nje, bi odobril uropanje Rima od strani Piemontezov in se odrekel pravici, ki jih ima sveta stolica do večnega mesta. Mnogi so bili toliko nespametni, da so pričakovali kaj takega od Pija X., dokler ni v svoji prvi okrožnici začudeno vprašal: kaj vendar pričakujejo od mene? Kakó morem hoditi po drugih stopinjah, kakor sta hodila moja slavna prednika Pij IX. in Leon XIII.? Sv. oče je rajši zaprt med štirimi stenami, kakor bi izdal pravice sv. Cerkve. Ondi čaka rešilne ure, ki bo po nerazumljivem božjem sklepu gotovo ob svojem času bila, da se bo stara krivica izravnala.

Na Francoskem, v popolnoma katoliški deželi, ima zadnja leta Cerkev najmanj miru. Redovnike, ki so bili deželi veliki dobrotniki, trumoma poganjajo čez mejo. Samostanske šole, v katerih je bilo na stotisoče otrok zastoj podučevanih, so zaprli; in rajši napravljajo z velikanskimi troški nove šole, samo da so brezverske. Duhovnikom in škofom odtegujejo plačo, kakor se jim kolikaj po volji ne ganejo. Vsak očiten pojav krščanstva, kakor so procesije, prepovedujejo; sedaj jim je že na misel prišlo, da zvoniti branijo. Najnovejše poročilo od tam je to, da menda hočejo zabraniti lursko božjo pot, ki jo je Bog na čudovit način z nebeškimi prikaznimi pričel. No pa si bode premislila francoska vlada, preden bode to storila. Saj je že spočetka hotela storiti, da bi se božja pot sploh pričela ne bila, pa se je morala udati. Božjepotniki pa tudi mnogo denarja prineso v deželo; in že iz tega vzroka tega najb:ž ne bodo storili, kakor bi tudi radi. — Bog seveda v svoji modrosti pripusti take reči, saj je tudi pripustil, da so mu Sina na križ pribili, in pripustil, da so tristo let njegove najzvestejše služabnike ob glavo devali in zverem metali. Enkrat se mu pa lahko tudi dosti zazdi in pokaže svojo moč, kakor jo je

pokazal cesarju Julijanu — odpadniku, ko je hotel nanovo jeruzalemski tempelj sezidati, da bi Boga osramotil. Pa osramotil je Bog njega, ko mu je plamen iz zemlje razmetal in uničil njegovo delo.

Po Nemškem in še bolj po Avstriji pa rujejo protestanti in s svojim klicem: „Los von Rom! — Proč od Rima!“ izvablajo in otrgavajo ljudi od katoliške Cerkve. Okolu 40.000 ljudi je v zadnjih letih prestopilo od katoličanstva k protestantizmu. Sicer so to od prvega do zadnjega same suhe veje, same smeti, to je ljudje, ki niso bili kot katoličani čisto za nič in tudi kot protestanti ne bodo prida. Tudi jih je nasprotno iz drugih ver h katoličanstvu dokaj prestopilo, ali škoda je vendar odpadlih. Seveda imajo ti „apostoli“ krive vere popolno prostost; smejo vse govoriti, pisati, početi kar hočejo. Vse prosto, samo Cerkev ne.

Tudi po drugih državah Cerkev ne uživa tiste svobode, tistih pravic, tistega miru, ki bi ga morala imeti. Pa ne kaže, da bi si ogledovali razmere v vsaki državi posebe.

Povsod je dosti ljudi, ki nimajo nujnejšega opravka, kakor neprestano robkati in škrbati ob skali Petrovi ter izpodkopavati kraljestvo božje. Vse svoje talente, svoj čas in denar obračajo v to, to si štejejo v nalogo, v poklic svojega življenja, da bi več ljudi zapeljali in od Boga odtrgali. Nerazumljivo je to, skrivnost je to, skrivnost hudobije, zakaj se ljudje s tako silo za slabo ženejo, ko vendar nimajo nič od tega! — Da se jim po njih delo, žal, le prerado posreči, to je gotovo; k temu jim pomaga človeška narava, ki slabo vadno rajši posluša in stori kakor pa dobro. Tako Cerkev nikdar nima popolnega miru, vedno mora biti boj s svetom in s hudobneži.

In kakó je pri nas doma, na Slovenskem?

Nič bolje kakor drugod. Veliko krdelo ljudi čuti za svojo posebno dolžnost, zaletavati se neprestano v cerkev, zaničevati in zatirati vse, kar je božjega. In ker mi k temu ne moremo molčati, ker si štejemo v sveto dolžnost, braniti resnice sv. vere in pravice sv. Cerkve, zato je — boj, hud boj, silen boj v naši domovini. O tem boju priča škofovo pismo, v zadnji številki „Domoljuba“.

Več danes o tem ne utegnemo pisati; prišli pa bomo ob priliki še na to nazaj.

Takó sta si kraljevstvo božje in kraljevstvo sveta na zemlji v vedni vojski, in — miru ni, popolnega miru in popolne zmage nikdar ne bo na zemlji. Cerkev bo vedno preganjana. To je njen ustanovnik že davno naprej povedal govoreč apostolom: Na svetu boste bridkost imeli. Seveda jih je zraven potolažil: Toda zaupajte, jaz sem svet premagal!

Kakó torej hočemo peti pesem svobode, zmage in miru? ...

Ob rekah babilonskih smo sedeli — bi lahko govorili tudi n. pr. iz Francoske izgnani redovniki in stotisoči drugih, zaradi vere preganjanih in žaljenih — smo sedeli in jokali, ko smo se spomnili tebe, Sion. Na vrbe ob potu smo obesili svoje citre. Kakó moremo peti pesem v tuji deželi? ...

In vendar je mogoče, da ko ljudje obračajo, Bog obrne in dá Cerkvi boljših, milejših časov. Za to je treba delati, za to moliti! Ko so apostoli klicali Gospoda: Gospod, otmi nas, poginjamo! je Bog zaukazal vetrom in nastala je velika tihota na morju.

Naj bi Marija, zmagovalka peklenske kače, tudi sedaj ji na glavo stopila in nje moč ukrotila! To je namen sv. očeta ob slovesnem jubileju Brezmadežnega spočetja, to bodi tudi naš namen in naša prošnja:

O blažena mati naša, ki si v prvem trenutku svojega spočetja sovragu glavo strla, predloži pred prestol božji naše prošnje, da bi se v zanjke nam nastavljene nikdar ne vjeli, in da bi Cerkev in krščanska družba v takih in v tolikih nevarnostih vendar mogla zapeti pesem svobode, zmage in miru!

Zadnja večerja.

Minulo je leto, odkar je Gospod Jezus Kristus ob genezareškem jezeru, da bo dal svoje telo vernikom v jed in svojo kri v pijačo. Približal se je četrti in zadnji velikonočni praznik in z njim oni trenutek, ko bo moral Gospod izpolniti obljubo, ki jo je dal pred enim letom.

Že so peklenske moči premagale Judeže o srce, že je napravil nesrečni apostol satanski načrt: sklenil je izdati svojega učenika in Gospoda. Že se je bližala ura, ko se bo Jezusu treba ločiti od sveta in iti nazaj k Očetu.

Jezus je vedel, da je prišla njegova ura, da bi šel iz tega sveta k Očetu, ker je ljubil svoje, ki so bili na svetu, jih je do konca ljubil. (Jan. 13, 1.)

Bilo je v četrtek zjutraj, prvi dan opresnih kruhov. Jezus se je mudil takrat v Betaniji, malem trgu, ki je bil pol ure oddaljen od Jeruzalema. Bival je v Simonovi hiši, kjer ga njegovi sovražniki niso iskali. Zadnjikrat je hotel s svojimi apostoli jesti velikonočno jagnje, predno se sam daruje kot brezmadežno jagnje na sv. Križu.

Trikrat že je jedel s svojimi učenci. Evangelisti nam ne povejo, kje in kako. Natanko nam poročajo, kje in kako je jedel četrtič velikonočno jagnje, ter nam povejo vse, kar je Jezus pri tej priliki delal in govoril.

Ono jutro tedaj reko učenci Jezusu: „Kam hočeš, da gremo in ti pripravimo velikonočno jagnje?“ In pošlje dva izmed svojih učencev, Petra in Janeza, in jima reče: „Pojdita v mesto, in vaju bo srečal človek, kateri ponese vrč vode; idita za njim v hišo, v katero gre in recita hišnemu gospodarju: „Učenik ti reče: Kje je gostivnica, kjer bom jedel velikonočno jagnje s svojimi učenci?“ In vama bo pokazal veliko obednico pogrnjeno, in tam pripravita“. Mark. 14, 12–16. Luk. 22, 9–13.

Peter in Janez sta se takoj podala na pot. Komaj sta stopila skozi mestna vrata, res srečata moža, ki je iz potoka Siloe nesel vrč vode na sionski hrib, kjer je nekdanj stala cedrova palača kralja Davida, v kateri je bila nekdanj shranjena skrinja zaveze. Tu notri je bila obednica. Staro sporočilo pravi, da je bila ta obednica Nikodemova. Obednica je bila že pripravljena za velikonočno jagnje. Peter in Janez hitro kupita jagnje, ki je bilo brez madeža, ter pripravita in uredita vse, kar je bilo potrebno. Potem sta pričakovala Gospoda.

Že je legla noč čez Jeruzalem. Gospod Jezus je iz Betanije doli prišel v dolino Kidron, potem je šel navzgor na sionsko goro, kjer je bila pripravljena obednica. Bila je to zadnja njegova pot v Jeruzalem, nad katerim je pred dvema dnevoma z oljske gore točil tako grenke solze, ker to nesrečno mesto ni hotelo spoznati časa svojega obiskanja. Bil je to zadnji večer njegovega življenja. Ta večer je hotel izpolniti obljubo, ki jo je dal pred enim letom v Kafernavmu. Ta večer je hotel ustanoviti največjo skrivnost svoje neskončne ljubezni, zakrament presv. Rešnjega Telesa. Ker je ljubil svoje, ki so bili na svetu, jih je do konca ljubil. (Janez 13, 1.) Ljubil jih je do konca, do najvišje meje svoje neizmerne ljubezni...

Že so migljale zvezde na nočnem nebu, ko je z apostoli stopil v dvorano. Ura je bila tu, ko je bilo treba začeti jesti velikonočno

jagnje. Ko je blagoslovil jedi, se je ulegel¹⁾ z dvanajsterimi k jedi in je rekel:

Iz srca sem želel to velikonočno jagnje jesti z vami, preden trpim. Zakaj povem vam, da od zdaj ga ne bom več jedel, dokler ne bo dopolnjeno v božjem kraljestvu. Odrešenik je hrepenel jesti to zadnje velikonočno jagnje, ker je sedaj v svoji neskončni ljubezni hotel izpolniti, kar je petnajststo let oznanjala predpoda: sam sebe je hotel nebeškemu Očetu darovati kot brezmadežno jagnje in mesto mesa jagnjetovega je hotel svojim dati svoje meso v jed in svojo kri v pijačo.

Ko so zavžili jagnje, je Jezus vstal, da bi svojim apostolom skazal zadnjo uslugo ponižnosti in prijateljstva. Sv. Janez piše: In ko so bili večerjali, (ko je hudič Judežu Iškarjotu Simonovemu že v srce dal, da bi Jezusa izdal, vedoč, da mu je Oče vse v roke dal, in da je od Boga prišel in k Bogu gre,) vstane od večerje, in dene s sebe svoje oblačilo, in vzame prt ter se opaše. Potlej vlije vode v medenico, in začne umivati učencem noge in brisati s prtom, s katerim je bil opasan. (Janez 1, 2–5.)

S tem umivanjem je hotel Jezus apostolom, katere bo kmalu posvetil v mašnike nove zaveze, pa tudi vernikom dati nauk, kako naj vsikdar v ponižni ljubezni, s čistim srcem pristopajo k angelski mizi.

Ko je umil noge, podal se je Jezus zopet nazaj na svoj prostor. Nepopisljivo veličastvo je izhajalo iz njegove osebe, ko je stal v sredi svojih apostolov. Resnoba in ljubezen, veselje in žalost je odsevala iz njegovega obraza. Potem je takorekoč v ljubezni raztopljen vzel kruh v svoje častite roke, ga je blagoslovil ter ga je dal svojim učencem rekoč: „Vzemite in jejte; to je moje Telo, ki bo za vas dano“. Ravnotako je vzel kelih, zahvalil nebeškega Očeta, ga je blagoslovil ter dal svojim učencem rekoč: Pijte iz njega vsi! Zakaj to je moja krinove zaveze, katera bo za njih veliko prelita v odpuščanje grehov. To storite v moj spomin!

¹⁾ Judje niso obedovali pri mizi na stolah sedeč, marveč so se ulegli na blazine.

Globoko ginjeni so prejeli apostoli iz rok svojega mojstra posvečeni kruh in posvečeni kelih. Nič niso strmeli in se niso čudili. Saj so vedeli, da je v tem trenutku Jezus izpolnil to, kar jim je pred enim letom obljubil, in kar so celo leto z zaupanjem pričakovali.

Vedeli so, da jim je na skriven način dal svoje presveto telo in svojo presveto kri. Sedaj so se spomnili onih besedi, ki so jih pred letom slišali iz njegovih ust. Takrat jim je rekel: Jaz sem živi kruh, ki sem z nebes prišel. Ako kdo je od tega kruha, bo živel vekomaj; in kruh, katerega bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta. (Janez 6, 51, 52.) Sedaj so bili trdno prepričani, da so jedli ta živi kruh. V rokah odrešenikovih so videli sicer podobo kruha in v kelihu podobo vina. Ko so oboje užili, imeli so okus in vonj kruha in vina. Vendar niso čisto nič dvomili, da ta posvečeni kruh, ki ga jim je Jezus ponudil, ni več navadni kruh, marveč njegovo presveto meso, in da posvečeno vino v kelihu ni več vino, ampak njegova presveta kri. Saj jim je rekel jasno in določno: „Jejte, to je moje telo“, in ne: to bode, ali to pomenja moje telo. Ravno tako jim je rekel: „Pijte, to je moja kri“, in ne: to bode, ali to pomenja moja kri. Verovali so, da so vsemogočne besede Odrešenikove tu provzročile neko čudežno, skrivnostno spremenjenje: bistvo kruha se je spremenilo v Jezusovo telo, in bistvo vina pa se je spremenilo v njegovo kri, samo zunanje podobe kruha in vina so ostale nespremenjene. Nespremenjeno je ostalo vse, kar na kruhu in vinu zapazimo s telesnimi čuti: zunanja oblika, barva, okus in duh kruha in vina. Apostoli so verovali trdno in neomajno, da jim je Gospod dal pod podobo kruha svoje telo v jed, in pod podobo vina svojo kri v pijačo.

Kako pa naj bi bili tudi dvomili o tem? V tem slovesnem trenutku jim je Gospod govoril kakor svojim poslancem, ki naj ravno to delajo, kar je ravnokar sam storil in naj to označujejo vsem narodom zemlje. Naročila pa, ki se dajejo poslancem, morajo biti jasna in določna, pa ne temna in skrivnostna. Apostoli so tedaj te besede morali vzeti v pravem pomenu.

V tem svetem trenutku je Jezus govoril svojim apostolom kot mojster in učitelj. Učitelj, mojster pa mora svojim učencem govoriti jasno in določno, da ga lahko umejo. Ko jim je naročil naj tudi sami prav to delajo, kar je sam storil, jim je govoril kakor postavodajalec. Postave pa, ki se dajejo za vse čase, morajo biti izražene v jasnih, določnih besedah.

V onem slovesnem trenutku je Gospod sklenil z a v e z o, t e s t a m e n t, nekako oporoko. Zaveze pa morajo zopet biti jasne in določne. Apostoli so tedaj morali v pravem besednem pomenu vzeti besede: „To je moje telo“, to je moja kri“. Morali so trdno verovati, da jim je Gospod pod podobama kruha in vina dal svoje telo v jed in svojo kri v pijačo. Če bi bili količkaj o tem dvomili, bi se bili pregrešili zoper svojega Gospoda. Saj so bili slovesno priznali, da je on božji Sin. Videli so, kako je čudežno pomnožil kruhe; v Kani galilejski so bili priča, ko je spremenil vodo v vino; videli so ga, kako je peš hodil po valovih. Kako bi bili zamogli sedaj dvomiti, da on z amore s svojo mogočno besedo spremeniti kruh v svoje telo in vino v svojo kri?

Apostoli so tedaj verovali v skrivnost zadnje večerje, čeprav je niso umeli. Govoril je Gospod Jezus Kristus, večna resnica. Njemu so verovali, čeprav s svojim človeškim umom niso mogli umeti velike skrivnosti ljubezni božje. Ko je Gospod pred njihovimi očmi razlomil posvečeni kruh in dal vsakemu izmed njih en del, ko jim je dal kelih s posvečenim vinom, pač zopet niso mogli umeti, kako se je zamogel vsakemu izmed njih dati celega z mesom in krvjo, z dušo in telesom, z božjo in človeško naravo. Pa so vedeli dobro, da Gospodu ni nemogoča nobena stvar: Kakor je pred enim letom čudežno pomnožil kruh, tako da je bilo samih mož nasitenih 5000, ravno tako mu je mogoče čudežno pomnožiti nebeški kruh, svoje presveto telo in kri. — Apostoli so tudi verovali, da pod podobo kruha niso prejeli samo Jezusovega mesa brez krvi in pod podobo vina samo njegove krvi brez mesa. Prepričani so bili, da so pod vsako podobo prejeli meso in kri. Temelj te njihove vere so bile Gospodove besede:

„To je moje telo, to je moja kri.“ Ko je Jezus spregovoril te besede, je bil pričujoč s svojim živim telesom. Živa kri mu je krožila po telesu, in njegova božja narava je bila nerazdružljivo združena z njegovo dušo in telesom. Pod podobo kruha je bilo tedaj pričujoče živo Jezusovo telo z dušo in telesom, s krvjo in mesom, z božjo in človeško naravo. Pod podobo vina pa je bila pričujoča živa Jezusova kri. Kri pa je živa le v živem telesu: Torej je bilo tudi pod podobo vina živo Jezusovo telo s krvjo in mesom, z božjo in človeško naravo.

To so bile skrivnosti zadnje večerje, katere so apostoli trdno verovali. Vsi goreči božje ljubezni so sprejeli presveti zakrament Gospodovega mesa in krvi. Gotovo pa niso malo ostrmeli, ko jim je potem Gospod naročil: „T o s t o r i t e v m o j s p o m i n !“ Ravno to, kar je storil Jezus Kristus, naj tudi sami delajo: Spreminjajo naj kruh v njegovo telo in vino v njegovo kri, in naj to sami zavživajo, pa tudi drugim zavžiti dajejo. O čudovita oblast, ki presegaš oblast kerubov in serafov! Pač so strmeli angelski zbori, ko se je revnim ljudem podelila tako čudovita oblast!

Te oblasti pa Kristus ni dal samo apostolom marveč tudi njihovim naslednikom: škofom in mašnikom. Oblast, ki jo je Jezus Kristus dal apostolom, mora trajati do konca sveta. Saj je Kristus sv. cerkev in njene sv. zakramente ustanovil za vse čase. Zato je tudi zakrament presv. R. T. ustanovil za vse čase, da se v tem

zakramentu, kakor pravi apostol Pavel, s m r t G o s p o d o v a o z n a n j u j e , dokler ne pride k sodbi. (1. Kor. 11, 26). Ker bo pa Gospod prišel k sodbi šele konec sveta na sodnji dan, in ker so apostoli umrli, zato morajo vedno v sveti cerkvi biti duhovniki, ki opravljajo to skrivnost, to je: spreminjajo kruh in vino v telo in kri Jezusa Kristusa in tako smrt Gospodovo oznanjujejo, dokler ne pride. To pa vrše škofje in mašniki pri sv. masi, kedar nad kruhom in vinom izgovarjajo iste besede, ki jih je Jezus pri zadnji večerji govoril. Duhovniki teh besedi ne izgovarjajo v svojem imenu, marveč v imenu Jezusa Kristusa. Duhovniki tedaj ne izvršujejo spremenjenja v svoji moči, marveč v moči Jezusovih besedi, ki jih je pri zadnji večerji izgovoril. Usta duhovnikova so tedaj le nekako orodje, po katerem Kristus izgovarja besede: „To je moje telo, to je moja kri!“

Tako smo z revnimi besedami nekoliko popisali zadnjo večerjo in pokazali njene skrivnosti. Predno s tem danes končamo, še zakličimo: O skrivnost vseh skrivnosti, skrivnost ljubezni, zakrament presv. Rešnjega Telesa. Blagor jim, ki vate verujejo z živo vero! Nebo in zemlja bosta prešla, pa besede: To je moje telo, to je moja kri, ne bodo prešle vekomaj! Božji Odrešenik! Mi verujemo vate, verujemo v tvojo resnično, bistveno navzočnost v zakramentu presv. Rešnjega telesa, molimo s kerubini in serafini ter kličemo: Hvaljeno in češčeno naj vedno bo presveto Rešnje Telo!

Dr. Josip Jerše.

Mamice pozdrav.

Stara dobra mamica je bilo na smrtni postelji. Dobro se je pripravila na smrt; ni se več bala umreti in stopiti pred Sodnika. Spovednik jo je pripravljaj in tolažil z nebeškim veseljem, ki ga bo kmalu uživala. „Samó nekaj me še skrbi“, je rekla skrbna mamica, „če bom v nebesa prišla, gospod duhovni oče, kaj

naj pa rečem? Jaz uboga stvar ne bom mogla najti pravih besedi.“ „Nič ne skrbite mati“, jo je potolažil pobožni njen spovednik, „ko boste v nebesa stopili, recite, kakor ste imeli navado v življenju reči: Hvaljen bodi Jezus Kristus! In vsa nebesa vam bodo odgovorila: Amen, amen na vekomaj!“

Marijanski shodi.

Ena izmed reči, ki jih je novi čas s seboj prinesel, so med drugim tudi shodi. Kakor slišite in vidite, se v naših dneh obhajajo na vseh plateh, v mestu in vasi, na desni in na levi, različni shodi. Shodi imajo ta namen, da se ljudje, ki so enih misli, skupno vnamajo za kako stvar in ugibajo, kako bi mogli svoje težnje, svoje želje, svoje namene s skupnimi močmi prej in bolje doseči. Nekaterim se gré za zboljšanje plače in sploh za zboljšanje časnega blagostanja, drugi zato hodijo skupaj, da delajo — menda podkurjeni od peklenščeka samega — načrte, kakó bi mogli Cerkvi božji še več škodovati, še več ljudi zaslepiti, zapeljati in onesrečiti.

Zató je dolžnost, da tudi otroci božji večkrat stopijo skupaj, da se posvetujejo, kakó bi nakane in napade sovražnikov bolj odločno in z večjim vspehom odbijali, čast božjo in blagor človeštva še bolj pospeševali.

Med drugimi so na vrsti tudi veliki Marijanski shodi, pri katerih se gré za to, kakó in s kakšnimi sredstvi bi se dalo češčenje Marijino še bolj vneti, razširiti, pospešiti. Zadnji tak veliki shod je bil pred dvema letoma v Friburgu na Švicarskem.

Letos v „Marijinem letu“ bodo ti shodi še toliko bolj na vrsti. Največji bo v srcu krščanstva, v Rimu samem, kakor smo že sporočali. Obhajal se bo menda v začetku meseca decembra. Obravnavalo se bo na shodu: 1. Nauk, zgodovina in način češčenja brezmadežnega spočetja; 2. Dela Mariji v čast izvršena, Marijansko slovstvo: knjige in časniki, njev v čast pisani; 3. Zgodovina Marijinega češčenja od prvih časov do danes v raznih redovih, bratovščinah in Marijinih družbah.

V Rimu so začeli letos izdajati poseben časnik samó za slovesno praznovanje petdesetletnice, z imenom „L' Immacolata“ — „Brezmadežna“.

Pa tudi drugod po katoliškem svetu se bodo zasukali.

Na Sardiniji bo marijanski katoliški shod. Na Francoskem bodo priredili razun raznih domačih romanj splošno veliko romanje francoskih mladeničev v Rim. Na Španskem bodo imeli svoj velik Marijanski shod. V Belgiji bodo napravili veliko narodno marijansko razstavo. Tudi na Nizozemskem dela poseben odbor velike priprave in pripravlja veliko romanje v Rim. Nemški katoličani se tudi gibljejo in pripravljajo po vseh škofijah za slovesno obhajanje Marijinega jubileja.

Kaj bodo avstrijski Nemci napravili, smo že zadnjič povedali: Meseca junija romanje v Lurd, meseca oktobra romanje v Rim, poleti Marijanski shod v Št. Hipolitu in shod družabnikov v Marijinem Celju.

Da Slovenci pri tem ne bomo zadnji, to je gotovo. In sicer bo:

1. Kakor razvidite iz današnjega škofovega oglasa, v jeseni prvo skupno romanje Slovencev v Lurd.

2. Prepričani smo, da se bo vsaj nekaj zastopnikov slovenskih kongregacij udeležilo tudi velikega Marijanskega shoda v Rimu.

Ker se bo pa obeh teh romanj oziroma shodov moglo udeležiti primeroma le malo naših ljudi, zato bo treba tudi na domačih tleh kaj napraviti. Ker je „Glasnik najsv. Src“ v zadnji številki to misel sprožil, povemo tudi mi svojo.

1. Danes že lahko povemo, da bo v teku leta v Ljubljani po intencijah našega škofa shod voditeljev Marijinih družb ljubljanske škofije. — Ni dvoma, da bodo tudi gospodje iz drugih škofij dobrodošli, dasi se iz umevnih razlogov ne bodo oficijelno vabili. — Tam se bodo voditelji razgovarjali o enotnem in najbolj uspešnem vodstvu Marijinih družb, kar bo gotovo nekaj praktičnega, koristnega in Mariji dopadljivega.

2. Letos moramo začeti na Kranjskem z večjimi mladeniškiimi shodi po zgledu

3. Če bi pa hoteli kak vseslovenski shod napraviti, bi bilo za to primerno samó v središči: na Brezjah ali v Ljubljani. Kajti na periferijo, na kraj slovenske zemlje hoditi, bo za mnoge predač. Tak vseslovenski mladeniški shod bi bil gotovo nekaj idealno-lepega. Ako bi se Izvenkranjci za to odločili, mi bomo tukaj to stvar radi v roko vzeli in jo izpeljali.

Ako bi se pa to pretežavno zdelo, potem pač imejmo shode vsak na svojih središčih vsak na svojih božjih potih.

Načrt za popravo božjepotne cerkve Matere božje na Zaplazu.

Stajarcev, ki so nam v tem oziru pot pokazali. Njih lanski veliki shodi pri Sv. Trojici, na Ptujski gori in v Petrovčah so bili res nekaj krasnega. Tisoč in več samih fantov skupaj, ki korakajo v procesijah, kakor bi šli nad Turka, molijo, da je veselje, pojejo, da se nadeleč okolu razlega, navdušene govore poslušajo in sami govoré takó lepo, takó srčno, tako gorko za vero in domovino, to vam je nebeški prizor. To moramo posnemati!

Mi smo povedali svoje misli; všeč bi nam bilo, če bi se še kdo drugi oglasil in povedal, kaj pravi k temu načrtu, zlasti v zadevi vseslovenskega shoda.

Toliko je gotovo: Nekaj moramo storiti, in sicer nekaj več kakor navadna leta! To leto nas mora prešiniti novo navdušenje, nova podjetnost, storiti moramo nov velik korak k napredku!

V Lurd!

Zopet bomo romali, kdor bo imel — čas in denar. — Lani smo bili v Ogleju in na Sv. gori, letos bo treba pa malo dalje stopiti, kdor bo hotel z nami. — Ljubljanski škof razglašajo tole vabilo:

Kdo ni že večkrat zdihoval, kako rad bi romal v Lurd! Želja je opravičena, saj brezmadežna Devica in Mati Marija deli na tem kraju prav posebne milosti.

Častivce prečiste Device pa posebno letos vleče srce na to sveto mesto. Saj se je ravno tukaj leta 1858. Ona prikazala kot brezmadežno spočetje in se ravno tukaj najbolj časti kot „Kraljica brez madeža izvirnega greha spočeta“.

Zato nameravamo v prvi polovici meseca septembra prirediti romanje v Lurd. Avstrijski Nemci pojdejo meseca junija; mi Slovenci pa smo si odbrali prve dni septembra, ker se takrat vsakdo najlažje odtegne svojim opravičilo. Nameru so odobrili p. t. nadškof goriški, knezoškof lavantinski in škofa tržaški in krški (Veglija); vsak v svoji škofiji bodo jo podpirali.

— Romanje bode trajalo 12 do 14 dni. Ustavili se bomo v Milanu, Lyonu, Marseillu, Paray

le Monialu in Lurdu. — V Lurdu bi ostali tri dni. Za vožnjo, za prenočišča, vozove in popolno trikratno hrano na dan se bo plačalo za prvi razred okoli 420 K, za drugi okoli 342 K, za tretji okoli 255 K; prav točno sedaj še ne moremo določiti. — Ako se nas zbere 200, bomo imeli svoj vlak; ako se nas oglasi 250, bodo cene še izdatno nižje. Te cene po priliki veljajo za pot Ljubljana-Lurd in nazaj. Kdor bi hotel iti iz Maribora, Celja, Zidanega mosta, Šent Petra, Nabrežine, Gorice, zanj se bodo cene primerno povišale ali znižale.

Kdor torej hoče meseca septembra v Lurd, naj se oglasi pri svojem duhovnem pastirju in naj pové, v katerem razredu se bode vozil; duhovniki naj pa romanje večkrat priporoče in imena zglašanih prijavijo g. kanoniku Dr. Ferdinandu Čekalu. To velja za ljubljansko škofijo; v drugih pa naj se verniki ravnajo po domačih določbah. Prijave naj se pošljejo v Ljubljano do Velike noči.

V Ljubljani, 13. februarja 1904.

† Anton Bonaventura
škof.

Pastirski list tržaškega škofa.

(Doposlano iz Trsta.)

Tržaški škof je izdal postni pastirski list. V lanskem je govoril in priporočal mir, ki je tej škofiji tako potreben. Ker pa je ohraniteljica in posredovalka tega miru sv. katoških Cerkev, za to govori I. del letošnjega lista o sv. Cerkvi. — Od Kristusa zapričeto delo odrešenja se mora nadaljevati do konca sveta. Zato je Jezus poslal svoje apostole, katerih prvak je sv. Peter. Njih nasledniki so škofje; torej je sv. Cerkev apostolska. Škofje z verniki tvorijo sv. Cerkev, ki je zavod za zveličanje duš vseh ljudij, vseh časov, v njej mora biti prostora za vse narode; zato je katoška (vesoljna). Jezus je prišel ljudi rešiti greha in posvetiti grešnike, zato ima tudi sveta Cerkev moč (zakramenti itd.), da posvečuje svoje ude; za to je sveta. Ta cerkev pa uči

povsod le en nauk, ima le enega poglavarja; zato je edina. Pravi cerkveni duh naj torej oživlja vse, zakaj kdor nima Kristusovega duha, ta ni njegov, ampak bo vekomaj trpel, bo vekomaj nesrečen.

V drugem delu pravi škof, da cerkveni duh je mišljenje in življenje po cerkvenih postavah, on rodi ljubezen do Cerkve in pokorščino do njenih zapovedi. Cerkveni duh nikogar ne ovira v napredku časa. Saj Cerkev sama veliko stori na polju napredka. Seveda za napredek, ki obstoji v tem, da se zaničuje oblast in prekoračijo npravne meje, Cerkev ni. Tega duha pa moramo krepčati pred vsem z izpolnjevanjem cerkvenih zapovedi. Nikogar naj ne bo, ki ne bi sprejel sedaj o velikonočnem času sv. zakramentov! Ker vlada med preprostimi in izobra-

ženimi tolika nevednost v verskih stvareh, naj vsi pridno poslušajo božjo besedo. Pravi duh se kaže v pokorščini do sv. Cerkve, do papeža, škofov. Papeževemu povelju se morajo umakniti vse tozadevne posebne želje v verskih in nrafskih resnicah ter v bogoslužju. Dobri kristjani pa tudi ljubijo svoje dobre duhovnike; za to pa naj molijo in delajo vsi na to, da dobimo

dobrih duhovnikov. Krepčajmo torej tega duha pose'no z molitvijo. Čim več sovražnikov ima ta duh, toliko bolj si ga mi prilastujmo! Za dosega tega duha naj se ustanavljajo društva na krščanski podlagi. Delajo pa naj duhovniki in posvetni izobraženci, tako se bo uresničila želja sv. očeta Pija X., „da se vse v Kristusu prenovi“.

Življenje sv. očeta Pija X.

(Nadaljevanje.)

Novomašnik.

Bogoslovni nauki trajajo v Italiji, kakor pri nas, štiri leta. Polna oblast mašništva se bogoslovcem ne podeli naenkrat, ampak polagoma po stopinjah, to je po „redovih“, po katerih se bodočemu mašniku vsak pot nekaj novih pravic podeli. V teku štirih let prejme bogoslovec v raznih presledkih najprej štiri nižje redove, potem tri višje: subdijakonat, diakonat in nazadnje prezbiterat (mašništvo).

Četudi Jožef Sarto ni študiral v semenišču svoje domače škofije, ampak v Padovi, mu je hotel vendar njegov domaši škof svete redove podeliti, že zato, da bi mogel prihodnjega svojega sodelavca v vinogradu Gospodovem natančneje poznati. Škof v Trevizu je bil tedaj Anton Farina. Jožef je moral torej vselej iz Padove v Trevizo potovati, kadar je hotel kak svetni red prejeti. Vse redove je prejel v stolni cerkvi v Trevizu — razun mašnišlva.

V mašnika pa je posvetil škof Farina mladega Sarta v Kastelfranku, koder se je škof ravno takrat mudil; torej v mestu, kamor je Jožef prva leta v šolo zahajal in ki ni daleč od njegove rojstvene vasi Rieze. To je bilo seveda za Jožefa in njegove domače prav pripravno. V Riezu so videli ljudje z velikim veseljem, kako mladi Jožef stopa vedno višje od stopinje do stopinje. V Kastelfranku so se še živo spominali dečka, ki se je vsako jutro v družbi svojega bratca z osličem v mesto pripeljal. Tukaj in tam je imel Jožef mnogo znancev in prijateljev iz otroških let. Njegova rodbina je bila povsod čislana in spoštovana. Na ta način je bilo Jožefovo mašniško posvečenje praznik za celo okolico.

Jožef je zapustil semenišče v Padovi koncem šolskega leta 1858. V njem je bil sedem let. Dasi je došel sedaj na cilj svojih želj in svojega učenja, vendar se je težko ločil od semenišča, v katerem je preživel toliko lepih dni. Bil je tedaj star 23 let. Za mašniško posvečenje pa se zahteva po cerkvenih postavah izpolnjeno 24. leto. Zato je moral škof v Rimu prositi, da so mu eno leto spregledali.

Osem dni se je novoposvečenec popolnoma zaprl pred svetom in se v sveti tihoti z duhovnimi vajami še posebe pripravljaj na veliki trenutek, v katerem je imel postati duhovnik na vekomaj po redu Melkizedekovem. In dne 18. septembra leta 1858. je klečal mladi duhovnik v cerkvi v Kastelfranku pred svojim škofom, da prejme iz njegovih rok zakrament svetega mašniškega posvečenja.

Od takrat do danes je preteklo nad 45 let, in toliko časa že opravlja Pij X. mašniško službo ter stopa k oltarju vsak dan darovat njegovega Sina v nekrvavi daritvi. Čez štiri in pol leta bo torej preteklo 50 let, — zlata maša sv. očeta.

Kdo bi mogel popisati srečo dobre matere Marjete, ko je stopala v svoji najlepši praznični obleki v jutru dne 18. septembra, obdana od svojih otrok, iz Rieza v Kastelfranko! Kdo popisati njeno veselje, ko je po svetem opravilu — kakor je ondi navada — svojega sina — mašnika vpričo cele cerkve pred oltarjem objela!

Drugo jutro pa je bila slovesna nova maša v domači župni cerkvi v Riezu. Novomašnik je podelil, kakor je tudi pri nas lepa navada, med sv. mašo materi, bratu in sestram sv. ob-

hajilo. To je bilo zopet veselje za mater! Svojega otroka videti pri oltarju v sveti mašni obleki, — lepšega pogleda in slajšega veselja za mater ni! Kaj, ko bi bila dobra mati Marijeta še vedela, da stoji pred oltarjem prihodnji škof, patrijarh in papež; da bo to glavo enkrat krasila tiara, te roke nosile nekdanj žezlo vsega katoliškega sveta, da bodo njenega sina imenovali milijoni katoličanov očeta, — svetega očeta! . . .

Ko je novomašnik prišel iz cerkve domu, so ga pričakovali vsi njegovi domači klečé pričakujoč njegovega novomašnega blagoslova. Novomašnik je položil svoji materi roke na glavo, mati pa je poljubila posvečene roke svojega sina, ki je stal kakor angel božji pred njo. Tako je blagoslovil po vrsti vse svoje domače. Kako srečna in bogata je bila tisto uro preprosta in revna hiša v Riezu! Kaj so vse

zabave posvetnjakov in bogatašev v primeri s tem čistim, svetim veseljem! — —

Pa kmalu — kakor vse na svetu — je minulo novomašno veselje, in mladi mašnik je moral zopet od doma in nastopiti službo, delo v vinogradu Gospodovem. Malo dni po novi maši je prinesel poštni sel veliko pismo: bilo je imenovanje gospoda Jožefa za kaplana v Tombo lu. Mladi mašnik je bil z odkazanim krajem svojega delovanja prav zadovoljen, ker se je mogel ondi zavzeti za ubogo kmečko ljudstvo.

Škof Farina ni mogel dolgo opazovati delovanja mladega kaplana v dušnem pastirstvu, ker je kmalu nato, leta 1860. prevzel drugo škofijo, Vicenzo (Vičenco). Njegov naslednik v Trevizu je postal Friderik Z'nelli (Cineli), ki je bil mlademu duhovniku prav posebno naklonjen.

Misijoni na sedanjem bojišču.

Kakor ste gotovo že vsi izvedeli iz drugih, političnih, časnikov, se je pričela v o j s k a, huda vojska, ki utegne dosti dolgo trajati in imeti velike, usodne posledice. R u s i n J a p o n e c sta se sprijela. Že korakajo stotisoči vojakov od obeh plati na bojišče, že plovejo in švigajo bojne ladje po morju, že streljajo vojaki, že pokajo kanoni, že se potapljaajo težke vojne ladje in ž njimi ubogi vojaki v globočino morja . . .

Vojska se bje na vzhodnem robu Azije, tam kjer Rusija in Japonska mejita. Meja jima je Japonsko morje; v to morje sega polotok Koreja, ki je doslej sicer še samostojno cesarstvo, pa bi se ga oba rada polastila. Zadej za Korejo je Mandžurija, ki je nekdanj pripadala h kitajskemu, sedaj pa je že v ruski oblasti. V japonskem morju, na Koreji in v Mandžuriji se bo bila vojska. To je bojišče; in ves svet sedaj

napeto gleda tja na to bojno polje ter čaka, kak bo konec krvavemu plesu, ki sta ga začela silni Rus in zviti Japonec.

Katoličana mora vojska zanimati tudi zato, ker vojska navadno tudi kaj vpliva na verske razmere onega kraja samega ali pa tudi širje naokrog: lahko jim koristi, lahko škoduje.

Pred vsem nas zanimajo misijoni, ki so v teh deželah samih, po katerih divja in bo divjala vojna sila.

Na Japonskem so štirikatoliške škofije. Nadškofija v Tokio, ki je glavno mesto Japonskega, ima 33 duhovnikov in 9500 katoličanov; škofija Hakodate 18 duhovnikov, 4800 vernikov; škofija Osaka 25 duhovnikov, 5100 katoličanov; škofija Nagasaki 50 duhovnikov, 36.100 katoličanov. Skupaj 126 duhovnikov, 55.500 vernikov.

Na Koreji je ena škofija (apostolski vikarijat), ki ima 21 duhovnikov in 52.000 vernikov, 27 cerkev in kapel, 521 postaj, 5 dobredelnih naprav, eno semenišče in 31 malih šol s kakimi 400 otroci.

V Mandžuriji sta dva apostolska vikarijata, ki štejeta 36 duhovnikov, 22.400 vernikov, 136 cerkev in kapel, 190 postaj, 3 redovne naselbine, 3 dobredelne naprave, 3 semenišča in 117 malih šol s kakimi 2700 učenci.

Domačini so Budove vere, ki je po Aziji zelo razširjena. Japonci so dokaj izobraženi, v marsičem dosegajo Evropejce; Korejci so še bolj neotesani.

Misijonarji so po vseh treh deželah večinoma Francozi.

Kakšna bo torej usoda teh misijonov v vojski, kako se jim bo kaj godilo, kaj dobrega imajo pričakovati? Propaganda v Rimu je v skrbeh. Ni čuda! Kajti kruta vojna sila bo pač prej škodovala misijonom kakor jih podpirala. V malem času lahko pokonča in potepta, kar so misijonarji v dolgem času in z velikim trudom sezidali.

V Mandžuriji je že zadnja vstaja kitajskih „boksarjev“ pokončala skoro vse naselbine, cerkve in šole. Tega je šele nekaj let. Med tem so misijonarji hiteli in delali, da bi pokončano zopet oživili in na noge spravili. Bilo je to težko delo. Kitajska vlada je sicer morala nekaj odškodnine plačati, toda bilo je vse silno drago. Rusi, ko so si Mandžurijo osvojili, so jeli delati železnico po nji, in to je material trikrat podražilo; delavcev pa skoro ni bilo mogoče dobiti. Vse to z velikimi teža-

vami in troški sezidano je sedaj zopet v veliki nevarnosti. Naprej se lahko vidi, da misijoni v vojnem viharju ne bodo brez vse škode odšli.

Na Koreji ni nič boljše. V tem misijonu je bilo v preteklem 19. stoletju največ mučencev. Trije škofje in 11 duhovnikov je umrlo za vero. V zadnjih letih se je na bolje obrnilo; število katoličanov je dokaj naraslo. Sedaj je zopet vse v nevarnosti. Koreja je ravno tista točka, ob kateri in na kateri se bosta ribala Japonec in Rus. Če pride dežela med dva tako trda kamna, kaj ima dobrega pričakovati? Razun tega se boji Propaganda, da bodo divji boksarji in drugi banditi to priložnost porabiti, da se nad misijoni znosijo.

Na Japonskem je ugodnejše. Katoličanstvo je še dokaj prosto, in več katoličanov se je povspelo do visokih skoro do najvišjih služb v državi. Toda nevarnost zopet tiči v tem: Misijonarji so večinoma Francozi, Francozi pa so prijatelji Rusov, japonskih sovražnikov. Japonci so pa zvezani z Angleži, ki so protestantje.

Tako pričakuje Propaganda, komaj da so se prejšnji viharji v onih krajih malo pogleli, novih žrtev, novih težav, novega razdejanja.

Potrebno je, da se v svojih molitvah spominimo ubogih misijonov in misijonarjev, ki so izpostavljeni vojni vihari, da bi jih božja roka čula in ohranila.

Naj pa že pride, kar more! Če tudi bodo katoličani zopet prelivali kri [za svojo vero, imela bo Cerkev novih svetnikov, kri mučencev pa bo — kakor v prvih časih krščanstva — seme novih kristjanov.

Sveto leto Sv. oče Pij X. je ravnokar izdal svojo drugo okrožnico, v kateri napoveduje „sveto leto“ za mesto Rim od 21. svečana

(1. postna nedelja) do 2. junija (praznika svetega R. Telesa). Izven Rima pa določi vsak škof za svojo škofijo, kdaj da se bode obhajalo sveto

leto. Traja 3 mesece; končati se mora pa do 8. decembra (praznika Brezm. spočetja). Uzrok svetemu letu je dvojen: nastop vlade novega papeža in petdesetletnica razglašenja Marijinega brez. spočetja.

Sv. oče se je pokazal v nekaterih mesecih svojega vladanja jako živahnega, delavnega, podjetnega. Že na vseh plateh reformira: pre-nareja, popravlja, zboljšuje. Marsikaj na njegove-m dvoru se mora vršiti bolj nakratko, pre-prosto, brez posebnih ceremonij. Zmanjšal bo število raznih „šarž“ in služabnikov. — Pred kratkim je odredil z posebnim odlokom, da kongregacija (zbor) za odpustke in svetinje pre-neha kot taka in se združi s kongregacijo za svete obrede. — Ravnokar se sliši, da se bo pre-naredil brevir, dnevnice za duhovnike. Ži-votopisi svetnikov, ki se v brevirju beró, se morajo vsi pregledati in psalmi naj se večkrat med seboj menjajo. To se sicer ne bo kar na-enkrat zgodilo, ker to je veliko in težko delo. — Rim je záse škofija; rimski škof je papež, ki ima pa za to škofijo posebnega namestnika, sedaj kardinala Respighija. To svojo škofijo hoče sv. oče tudi močno preurediti. Župnije se morajo nanovo oddeliti in pomnožiti. Nakatere so preveč skupaj, druge so prevelike. Nobena ne sme šteti več kakor 10.000 duš. In več dru-gega. — Sv. oče strogo zahteva, da se njegove naredbe natančno izvršé. Ko mu je pred krat-kim rekel kardinal Respighi, da tožijo, da je on (kardinal) prestrog, odgovoril mu je Pij X.: Povejte, da je papež še bolj strog. Preuredbe se morajo na vsak način izvršiti! — Iz tega je razvidno, da sv. oče zna res kakor prijazen in ljubezniv, takó tudi odločen biti, kadar je treba.

Prvo novo misijonsko škofjo (apostolsko prefekturo) je ustanovil Pij X. dné 24. januarja v Afriki v Benadirju, ki se je odločil od apostolskega vikarijata Severni Zanzibar. Novi škof je postal misijonar Allgeyer, Nmec po rodu.

Avstrijski škofje so se te dni zbrali k skupnim konferencam.

Na Italijanskem so hoteli uvesti postavo o ločitvi zakona, ki seveda cerkvenemu nauku o sv. zakonu v obraz bije. Te dni je pa italijanska

zbornica ta predlog vendar zavrgla. Prosto-zidarji seveda, ki so postavo predlagali, se sedaj močno jezé.

Za aposto skega vikarja v Šantungu na Kitaj-skem je namesto v Rimu umrlega škofa Anzer imenovan Pavel Pieper, nemški misijonar v Steylu.

Nazaj k Rimu! Na nemškem Češkem se kaže močno gibanje „nazaj k Rimu“. Od 15.000 oseb, ki so na Češkem in Moravskem mej leti 1898—1902 odpadle, se jih je že več kot 3000 vrnilo nazaj h katoličanstvu. To gi-banje pa bo še močnejše, če se na novo usta-novljenemu „Bonifacijevemu društvu“ posreči, ljudi rešiti tudi iz denarnih zanj, v katere so se zapletli in zaradi katerih so odstopili od Cerkve.

V Ameriki v Kalumetu so dné 17. januarja Slovenci slovesno odprli novo slovensko cerkev.

S Francoskega pregnani redovniki se na-seljujejo po raznih deželah. Na Angleško jih je menda pribežalo 6000, v Kanado jih je šlo 1100, večinoma sester, v ameriške Združene države 1800, večinoma moških. Mnogo jih je sprejetih tudi v Belgiji in na Nizozemskem. Nekaj tudi v naši Avstriji.

„Devica orleanska“. Junaška francoska de-vice Ivana d' Arc bo proglašena za blaženo. Pred kratkim je sv. oče proglasil njene čed-nosti za junaške (heroične, nenavadne, iz-redne) kakoršne se zahtevajo, da more kdo za blaženega imenovan biti.

Poljaki bodo napravili meseca maja skupno národno romanje v Rim pod vodstvom svojih škofov. — V Lvovu bo po želji nadškofa Bilc-zewskega meseca septembra marijanski shod. Program bo sledeči: 28. septembra pontifikalna maša in blagoslov, slovesno zborovanje, seje odsekov, velik koncert, predstava, apoteoza (povelicanje) Marije. 29. septembra slovesno zborovanje, slovesna procesija iz stolnice na trg k novemu kipu Brezmadežne, ondi ponovilo obljuje pod vodstvom škofov, duhovščine, plem-stva in deželnega zastopstva, sklepno zboro-vanje. — Torej jako slovesno. Med Poljaki je živo versko življenje in katoliška zavest.

Spremembe med duhovščino v ljubljanski škofiji: Za duh. svetnika je imenovan č. g. Janez Mervec, župnik v Šentrupertu, za častnega komornika č. g. Alojzij Stare, župnik v pokoju v Ljubljani; župnijo Dragatuš je dobil ondotni administrator Jožef Novak; mestni katehet v Ljubljani je postal g. Anton Čadež, nunski katehet v Šk. Loki; premeščen je g. Fr. Zega iz Selc v Preserje; red dijakonata sta prejela cistercijanska redovnika fr. Jožef Böhm in fr. Avgustin Kostelec v Zatičini; umrl je od kapi zadet P. Irenej Pokorn, kapucin v Skofji Loki.

V tržaški škofiji. Premeščeni so č.č. gospodje: J. Flego iz Lokve za župnika v Hum, J. Theuerschuh iz Moščenic v Lokve; č. g. Gortan iz Škednja na Opčine za kaplana. č. g. Fr. Vranjac iz Buzeta v Škedenj. Umrl č. g. Jurij Dolžan, župnik v Vodica v Istri.

„Pouk krščanskim staršem“ se ne naroča pri nas, ampak pri častitem ljubljanskem knezoškofijstvu.

Smrt na plesu. „Slovenec“ poroča: Na veselici, oziroma plesu, ki ga je priredilo gasilno društvo v Sežani, je padla med plesom nenadoma na tla gđe. M. Gropajčeva in je nezavestna obležala. Poklicani zdravnik je moral samo izreči, da je mrtva. — Dekleta, katera izmed vas si želi na plesišču umreti? Če želite, pa plesite!

Iz tržaške okolice. Tudi pri nas se začenja daniti. Vsled bližine velikega trgovskega mesta je tukaj versko in нравno življenje kaj slabo. Zato pa so začeli rodoljubni duhovniki po kranjskem zgledu tudi pri nas zbirati mladino v „Marijine družbe“, da bi jo napeljevali in ohranjali na poti poštenosti in kreposti. Na svečnico je bila ustanovljena pri sv. Ivanu, tržaškem pred-

mestju, Marijina družba za dekleta. Slavnosti se je udeležil, sam prevz. gospod škof dr. Nagl. Družbenice so šle v procesiji z zastavami iz „Marijinega doma“ v cerkev. Po slovesnih litaniyah je imel preč. gosp. kanonik Kosec slavnosti primeren govor. Našteval je dobrote, katerih so deležni Marijini otroci in navduševal jih je k vstrajnosti. Nato so bile pripete svetinje z belim trakom 70 deklicam, ki še niso bile pri svetem obhajilu, 60 deklicam z lila trakom, ki niso še prekoračile 14. leta. Sledilo je slovesno umeščenje odbora in potem sprejem prvih Marijinih hčerâ (okoli 60), ki so dobile krasne svetinje na modrem traku. Po končanem sprejemu je nagovoril presv. gosp. škof družbenice v lepem slovenskem govoru; izrekel je svojo radost, ker porajajoče se M. družbe dajejo up, da se bo tudi v naših krajih začelo bolj krščansko življenje; navduševal jih je k vstrajnosti in dal svoj pastirski blagoslov. — Naše ljudstvo ni še videlo take slavnosti, zato se je je udeležila mnogobrojna množica in čuditi se ni, ako je bilo marsikatero oko rožno. Naj bo izrečena presrčna zahvala za trud in ljubeznivost presvetlemu gosp. škofu in preč. g. Koscu. — Prvi korak je storjen. Bog pa naj da na priprošnje blažene D. Marije svoj sveti blagoslov!

Iz Krškega. V prijazni samostanski cerkvi oo. kapucinov v Krškem, se je te predpustne dni izredno lepo obhajala 40urna pobožnost, katera se je po preteku več kot 100 let z dovoljenjem preč. o. provinciala in preč. knezoškofijstva letos zopet uvedla. Hvala Bogu, vkljub neprav ugodnemu vremenu je bila cerkev pri obeh govorihsak dan natlačeno polna pobožnega ljudstva. Pohvalno moramo omeniti, da se je te lepe pobožnosti udeležilo mnogo pobožnih častivcev in častivk Najsvetejšega celo iz daljne Rake, Svetega Križa, Cerkelj, Leskovca, Rajhenburga, Koprivnice in Vidma, ki so že od 4. ure zjutraj do

6. ure zvečer vse tri dni glasno molili in ganljivo prepevali pred Najsvetejšim. Obhajancev je bilo, kolikor se je moglo določiti, nad 1200; pač lepo znamenje, kako umestno je bilo, da se je ta pobožnost zopet vpeljala.

Pripomnimo še, da je začetnik te 40 urne pobožnosti goreči kapucin P. Jož. iz Fermo, ki je kot generalni vikar Pron. prov. gvardijan in lektor bogoslovja prvi l. 1556. v Milanu vpeljal 40 urno pobožnost. (Glej! Jus P. P. Min Capucc. auctor. P. Marcellin. de Luccia Romae. 1737. Pg 402.)

Pri tej priliki se pa tudi javno zahvaljujemo vsem onim, ki so pomogli, da se je ta lepa pobožnost tako izborna obnesla, zlasti pa čč. šolskim sestram v Marijanišču v Ljubljani, katere so za to slovesnost brezplačno napravile krasno vezeno zastavo pred Najsvetejšim. — Delo je zares umetniško-krasno, ter priča, da ga je izvršila večša roka združena z veliko marljivostjo. Bog plati!

P. O. K.

Iz Dobrove. V nedeljo, 31. januarja in na Svečnico je priredila Marijina družba veselico. Družbeni ženski zbor je zapel pesem „Planinarica“ in „Tiček“. Tri družabnice so deklamovale iz pesmi Silvin Sardenka tri pesmi v počesčenje preblazene Device Marije. Nato so igrale igro „Sv. Neža“. Vse so povoljno rešile svoje uloge tako, da je v obilem številu zbrano ljudstvo ves čas z vidnim zanimanjem sledilo igri. Pri zadnjem prizoru pa je bilo solzno marsiktero oko. — Na „Bogoljub“ so družabnice skupno naročene; tako ima vsaka vas svoj list. Poleg tega pa so še posamezne nanj naročene. Tako prihaja prenovljeni in pomnoženi „Bogoljub“ k nam v več kot 30 iztisih. Razširiti se mora še bolj! — (Ste že pridni! Tako je prav. Naj bi bilo povsod tako!)

Iz Šmihela pri Novem mestu. Na dan sv. Neže, druge patrone naše dekliške Marijine družbe, smo imeli pri nas zanimivo slovesnost. Navadni delavnik se je povzdignil v praznik. Vsa dekliška Marijina družba se je skupno udeležila slovesne sv. maše, med katero je 231 deklet skupno prejelo sv. obhaji o. Pred mašo je bila pridiga, ko je govoril domači g. kaplan opozarjajoč poslušavke, naj bi tudi one tako odločno služile svojemu nebeškemu ženinu Jezusu, kakor je to storila sv. Neža, ki je raje življenje dala kakor bi greh storila. Po maši so opravile zahvalno pesem in ponovile posvečbo. Na koru so

pele samostanske pevke, ki so z lepim petjem povzdignile slavnost. Hvala tudi gospodom spovednikom iz mesta in bolnišnice.

Iz Šentpetra pri Gorici. Pred dobrim mesecem so se od nas poslovili č. gosp. kaplan Primož Zakrajšek, ki so bili pri nas nad štiri leta in silno goreče delovali. Ustanovili so molitveno uro vednega česčenja, prvo nedeljo v mesecu prav posebno slovesno. Napravili so mnogo novih lepih stvari, med drugim prelep kip Jezusovega Srca. Bili so prijazni z vsakim, imenitnimi kakor z revnimi delavci. Posebno skrbni so bili za bolnike, so jih obiskovali vsak teden ali še po večkrat. Bili so neustrašni in neutrudljivi. Naj jim Bog povrne vse dobrote!

* * *

Naznanilo ponočnim častivcem presvete Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 3. in 4. marcem bodo možje in mladeniči molili presv. Rešnje Telo v cerkvi sv. Jakoba. Molila se bode 6. ura: Česčenje sv. ran in sv. obličja Jezusovega. Možje in mladeniči! Uljudno se zopet vabite, da se v obilnem številu udeležujete nočnega česčenja, vabite uljudno tudi druge može in mladeniče, da se ta izvanredno lepa in koristna pobožnost do Jezusa v sv. Zakramentu vedno bolj množi in širi.

Bratovščino sv. Dizma vodi sedaj gosp. stolni vikar Jožef Potokar, na katerega naj se blagovolijo pošiljati oziroma prinašati denarni prispevki.

Odpustki meseca marca 1904.

Da dobimo odpustke moramo: 1. imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2. biti moramo v milosti božji; in 3. storiti moramo dobra dela, ki jih cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno cerkev za *popolni* odpustek: izpoved in sv. obhajilo in molitev v namen svetega očeta. Če je treba v namen sv. očeta moliti v *določeni* cerkvi, je to vselej posebe povedano.

3. Četrtek, 1. * mesecu. Popolni odpustek udom *brat. presv. Rešnjega Telesa* v brat. cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

4. Petek, 1. v mesecu. Popolni odpustek: a) *vsem vernikom*, ki gredo k izpovedi in sve-

temu obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presvetega Srca in molijo v namen sv. očeta; udom *brat. presv. Srca Jezusovega* danes ali prvo nedeljo proti navadnim pogojem; *b)* udom *bratovščine presv. Rešnjega Telesa*, kakor včeraj.

5. *Sobota*. Danes in vsako soboto v postu popolni odpustek onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*.

6. *Nedelja, I. v mesecu. Sv. Koleta*, devica 2. reda sv. Frančiška. Popolni odpustek *tretjerednikom* v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi. Udom *rožnivenške bratovščine* trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presv. R. Telesom. — Popolni odpustek tudi onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*.

9. *Sreda. Sv. Katarina Bol.*, devica 2. reda sv. Frančiška. *Tretjerednikom* popolni odpustek, kakor 6. dan t. m.

12. *Sobota. Sv. Gregorij, papež*. Popolni odpustek udom *brat. presv. Srca Jezusovega* v bratovski cerkvi.

19. *Sobota. Sv. Jožef. Tretjerednikom* vesoljna odveza. Popolni odpustek: *a)* udom *brat. presv. R. Telesa*, kakor I. četrtek; *b)* udom *bratovščine presv. Srca Jezusovega*, v bratovski cerkvi; izpovednik more namesto molitve v bratovski cerkvi določiti kako drugo dobro delo; *c)* udom *družbe sv. Detinstva*; *d)* udom *škapulir. brat. karmelske Matere b.* v bratovski ali farni cerkvi; *e)* onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; *f)* udom *bratovščine prečist. Srca Mar.*; *g)* udom *družbe krščanskih družin*; *h)* udom *brat. za duše v vicah*.

20. *Tiha nedelja*. Popolni odpustek *a)* onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; *b)* udom *bratovščine žalostne Matere božje* s črnim škapulirjem.

24. *Četrtek. Zvel. Tomažij* iz teatinskega reda. Popolni odp. onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*.

25. *Petek. Oznanjenje Mariji Devici. Mati božja sedem žalosti*. Popolni odpustek: *a)* *tretjerednikom* v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi; *b)* udom *brat. presv. Reš. Telesa*, kakor I. četrtek; *c)* udom *brat. presv. Srca Jezusovega* kakor 19. dan t. m.; *d)* udom *brat. naše ljube Gospe presv. Srca* v bratovski cerkvi; *e)* udom *Marijine družbe*; *f)* udom *škapulirske brat. kar-*

melske M. b. v bratovski ali farni cerkvi; *g)* onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; *h)* udom *rožnivenške bratovščine* v katerikoli cerkvi; *i)* udom *bratov. preč. Srca Mar.*; *j)* udom *brat. žalostne Matere božje s črnim škapulirjem* v bratovski ali farni cerkvi; *k)* udom *družbe kršč. družin*; *l)* udom *brat. za duše v vicah*.

27. *Cvetna nedelja, zadnja v mesecu*. Popolni odpustek onim, ki trikrat na teden stupno molijo sv. rožni venec.

30. *Sreda*. Popolni odpustek onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*.

31. *Veliki četrtek*. Popolni odpustek dobi: *a)* kdor danes eno uro moli ali premišluje v spomin, da je ta dan Jezus postavil zakrament presv. Rešnjega Telesa; izpoved in sveto obhajilo danes ali pa drugi teden; *b)* vsi, ki danes ali jutri obišejo „božji grob“ in molijo v namen svetega očeta; izpoved in sv. obhajilo danes ali na velikonočno nedeljo; *c)* udom *škapulirske bratovščine karmelske Mat. božje* v bratovski ali farni cerkvi; *d)* onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*; *e)* vsem, ki morejo dobiti odpustke rimsk. štacijonskih cerkva. (Glej Bogoljub šte. 2.)

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec marec. Napredek katoliške Cerkve na Holandskem:

Za posamezne dni: 1. Sv. oče, 2. Dva brata, da bi se spreobrnila, 3. Neki oče, da bi se odvadil pijančevanja, 4. Da bi Marijin jubilej mnogo sadu obrodil, 5. Neka mati za telesno zdravje in druge potrebe, 6. Mladenič, da bi pravo pot nastopil, 7. Nesrečna Francoska, 8. Marijina hči za potrpežljivost in udanost v zelo hudi bolezni, 9. Katoliški učenjaki, 10. Neka na slabem potu se nahajajoča oseba, 11. Katoliško vseučilišče v Solnogradu, 12. Ljubljanski knezoškof, 13. Oseba v velikih dušnih nevarnostih, 14. Uboga družina v dušnih in telesnih potrebah, 15. Katoliški misijoni na sedanjem bojišču, 16. Oče, udan pijančevanju, 17. Dekleta po velikih mestih, 18. Večletna bolnica, 19. Da bi se može bolj uneli za pobožnost, 20. Da bi Bog ponižal sovražnike sy. Cerkve, 21. Večletna bolnica, 22. Da bi vsi opravili vredno velikonočno spoved, 23. Neki brat, da bi opravil velikonočno spoved in se ves poboljšal, 24. Da bi pri nas popolnoma prenehalo grdo ponočevanje, 25. Da bi Marijine družbe delovale v pravem duhu, 26. Neka oseba, da bi si pravi stan izvolila, 27. Zmaga katoliške stvari, 28. Več oseb v dušnih in telesnih potrebah, 29. Dva mladeniča, 30. Več nesrečnih družin, 31. Vsi našim molitvam priporočeni.

Prihodnja številka izide v četrtek, dne 10. marca.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevejšča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posrebrni in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelodvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Čebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

Vsaka rodbina

naj bi v svoj prid rabila le

Kathreinerjevo Kneippovo sladno kavo

kot primes vsakdanji kavni pijači.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke. Še ta post ga lahko dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Prav toliko veljajo **Male dnevnice** čast. Matere Božje. Kako vesele nedelje imajo družbeniki in družbenice, ki molijo in prepevajo te z odpustki obdarovane cerkvene molitve! Družbe, ki so jih vodili umrli gospod J. Benkovič, to še vedo.

„**Vodilo**“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik „**Najboljša mati**“ ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrčni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1.50, v usaju, zlati obrezi K 2.— in v najbolj lepi vezavi K 3.—.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Trzič.

Marija Sattner

Ljubljana

Dunajska cesta št. 19, II. stop., II. nadstr.
(Medijatova hiša)

se priporoča preč. duhovščini za

izdelovanje cerkv. paramentov

Izdeluje cele ornate, kazule v vseh liturgič. barvah, pluvijale, obhajilne burze, štole in vse za službo božjo potrebne stvari, priproste in najfineje, kakor se glasi naročilo, v svilnatem in zlatem vezenju — Izdeluje tudi **bandera in baldahine** ter izvršuje vsakovrstno **cerkveno perilo** iz pristnega platna. Vporablja samo **dobro blago**, cene po mogočnosti nizke, zagotavlja trpežno, vestno delo in hitro postrežbo. Prenovljenje starih paramentov tudi radovoljno prevzame.